

Svar (20/2 01)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg kan oplyse, at det er korrekt, at Energistyrelsen – som en teknisk beregningsforudsætning i sin håndbog fra starten af 90'erne (før den nuværende regering) – anbefalede, at værkerne forudsatte konstante selskabsøkonomiske energipriser over hele perioden. Samme vejledning understregede imidlertid, at beregningsforudsætningerne naturligvis ville være usikre over så lang en tidsperiode. Værkerne blev derfor samtidig anbefalet at udarbejde følsomhedsanalyser som grundlag for kommunalbestyrelsens endelige godkendelse af kraftvarmeprojekterne.

Priserne på råolie i løbende priser har i perioden fra starten af 90'erne og frem til i dag i realiteten været nogenlunde konstante med kun få udsving. Prisen i 1999 var på samme niveau som i 1992. I den mellemliggende periode var der udsving inden for et interval på mellem 13 og 21 \$/tønde i årsgennemsnit med en gennemsnitspris for perioden på ca. 18 \$/tønde. Der har således ikke været nogen stigning i råolieprisen i perioden 1992–1999, men et fald målt i faste priser. I 2000 steg den gennemsnitlige råoliepris markant til 28 \$/tønde.

Et bredt politisk flertal blev i sommeren 2000 enig om at komme de kriseramte fjernvarmeverker til undsætning. For at imødegå virkningen af de stigende gaspriser blev løsningen en omfattende hjælpepakke, der indeholder en forhøjelse af elafregningsprisen på i gennemsnit 2 øre pr. kWh produceret el, et tilbud fra DONG om et prisbånd for naturgassen anvendt til elproduktion svarende til 21–24 \$/tønde for en periode på 2 år samt en ekstraordinær pulje på i alt 370 mio. kr. til at nedbringe gælden i de nødlidende barmarksværker.

Energistyrelsen har foreløbig vurderet, at hjælpepakken vil betyde, at ingen forbrugere tilsluttet de små, nødlidende fjernvarmeverker fremover behøver at have varmepriser, der afviger væsentligt fra prisen ved individuel oliefyring.

Spm. nr. S 1623

Til socialministeren (13/2 01) af:

Aase D. Madsen (DF):

»Vil ministeren tage reglerne om varmetillæg op til revision på baggrund af, at blandt andet de såkaldte barmarksværker i stigende omfang flytter betalingen af varme fra det reelle varme-forbrug til faste afgifter, som der ikke ydes var-mehjælp til, og som derfor medfører meget store økonomiske problemer for pensionister i ejerbo-liger?«

Begrundelse

Barmarksværkerne har meget store økonomiske problemer, som i mange tilfælde blandt andet søges kompenseret gennem højere faste afgifter. Da varmeregningen i disse områder kan ligge på fra 24.000 til 30.000 kr. om året for et almindeligt parcelhus, betyder det naturligvis, at økonomien for pensionisterne forringes yderligere, da den stigende faste afgift ikke omfattes af varme-tilskudsreglerne. Det finder spørgeren er en økonomisk skævvridning, idet pensionister i lejeboliger kan få afgifter til drift overført til be-regningsgrundlaget for boligstøtte, og lejerne bliver således økonomisk kompenseret.

Svar (19/2 01)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg kan indledningsvist oplyse, at efter reglerne i lov om social pension, jf. bekendtgørelse nr. 1046 af 17. december 1997 som ændret ved bekendtgørelse nr. 1067 af 1. december 2000, kan varmetillæg udbetales til varmeudgifter til en benyttet helårsbolig. Der kan ydes tillæg til de egentlige opvarmningsudgifter, dvs. udgifter til køb af el, gas, olie og andre brændselsformer. Der kan ikke ydes tillæg til andre udgifter, der vedrører varme i boligen, herunder udgifter til drift og vedligeholdelse af opvarmnings- og for-syningsanlæg.

Som en del af finanslovsaftalen for 2001 mellem Regeringen, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten blev reglerne for varmetillæg ændret med virkning fra den 1. januar 2001, jf. L 54 fremsat den 11. oktober 2000. Ændringerne medfører, at pensionisternes udgifter til varmt vand fremover indgår i beregningsgrundlaget for varmetillæg, og at beløbsgrænserne for be-